

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. U.**, nar. X, e.č. X
státní příslušnost R. U.
pobytem v ČR: X
zastoupeného advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-18/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení

mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinkské nařízení“), je Spolková republika Německo (dále též „Německo“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě namítal, že provedeným dokazováním ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce vyjádřil obavy jak z pronásledování ve vlasti, tak i na území Německa. Žalovaný dovodil nepřipustnost žádosti žalobce podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, aniž by cokoliv uvedl k meritu podané žádosti, resp. k důvodnosti obav žalobce z vycestování do vlasti, potažmo do Německa. V tom žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění, když z odůvodnění není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU a zda v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné tomu nebezpečí, které mu hrozí při vycestování do vlasti. Postup žalovaného byl nezákonný a napadené rozhodnutí je pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné. Ústředním nedostatkem napadeného rozhodnutí je právě to, že neuvádí vůbec nic k důvodům podané žádosti o mezinárodní ochranu, a nic také k obavám žalobce z pronásledování na území Německa. V rozhodnutí se uvádí, že se žalobce obává postihu na území obou států, avšak bez jakékoliv bližší konkretizace.
3. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce současně soudu navrhl, aby přiznal žalobě odkladný účinek podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Soud o tomto návrhu již samostatně nerozhodoval, když tento procesní návrh byl konzumován meritorním rozhodnutím ve věci samé (rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je předběžné povahy a má jen dočasnou platnost, tedy do vydání rozhodnutí ve věci samé).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí s tím, že žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech. Žalovaný postupoval plně v souladu s dublinkským nařízením a v případě žalobce konkrétně aplikoval kritérium uvedené v čl. 12 dublinkského nařízení, protože zjistil, že žalobce je držitelem německého víza č. X ze dne 6. 11. 2024 umožňujícího žalobci jeden vstup a maximální délku pobytu 11 dnů ode dne 20. 11. 2024 do dne 15. 12. 2024. Dne 10. 1. 2025 žalovaný požádal Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce a Německo následně svou příslušnost k posouzení žádosti uznalo.
6. Žalovaný neshledal, že by v Německu docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a v podmínkách přijetí žadatelů, jenž by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný dal dostatečný prostor žalobci sdělit veškeré

důvody, pro které by nemohl odcestovat do Německa. Žalobce se obává toho, že Německo neuděluje mezinárodní ochranu Uzbekistáncům. Jiné důvody z jeho sdělení nevyplynuly. Údajné problémy v Německu, jejichž prezentace ve správním řízení se žalobce nyní dovolává, a které měl údajně žalovaný nevypořádat v napadeném rozhodnutí, nejsou konkretizovány ani nyní v žalobě. V pohovoru žalobce výslovně uvedl, že v Německu nikdy v minulosti nepobýval a s orgány tohoto státu nikdy žádné problémy neměl. Nikoho tam nezná, avšak se doslechl, že Německo neuděluje Uzbekistáncům mezinárodní ochranu. To byly jediné důvody, které měly žalobci bránit cestovat do Německa.

7. Námitka, kterou je žalovanému vytýkána nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, je zcela obecná, stejně jako celá žaloba. Žaloba obsahuje blíže neupřesněná a nepodložená tvrzení o pochybení žalovaného. To žalovanému brání, aby na žalobu blíže reagoval. Úkolem žalovaného nebylo vypořádat důvodnost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, neboť státem příslušným k jejímu posouzení je Německo. Žalobce neuvedl a žalovaný nezjistil žádné konkrétní důvody, pro které by se dalo předpokládat, že by žalobce mohl být v Německu zkrácen na svých právech. Míra konkrétnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá míře konkrétnosti žalobcem uváděných obav. Žalobní námitku nelze považovat za důvodnou. Žalovaný postupoval v souladu s dublinským nařízením a jeho rozhodnutí netrpí nezákonností ani nepřezkoumatelností. V dalším žalovaný odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.
8. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (za souhlasu obou účastníků řízení) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a podle skutkového a právního stavu zjištěného i s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti vyplynulo, že do EU přicestoval letecky dne 22. 11. 2024, a to do Itálie. Následující den pokračoval letecky do Prahy. K cestě si opatřil vízum Spolkové republiky Německo s platností do 15. 12. 2024. Po přicestování do ČR ihned pokračoval do Polské republiky, kde chtěl požádat o povolení k pobytu. To mu nevyšlo, proto se vrátil zpět do ČR. Jelikož mu vypršela platnost německého víza, chtěl si nějakým způsobem legalizovat svůj další pobyt. Známí mu poradili, aby v ČR požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dne 31. 12. 2024 kontrolovala žalobce policie a uložila mu pokutu. Jiná víza nebo oprávnění k pobytu žalobci nebyly uděleny. O mezinárodní ochranu požádal poprvé. Žalobce je ženatý, bezdětný, nepotýká se s žádnými zdravotními omezeními a neužívá žádné léky. Důvodem podané žádosti je dluh, který musí ve vlasti splatit. Půjčil si peníze na koupi domu, avšak havaroval v automobilu, který používal pro podnikání. Začal mít problém se splácením dluhu. Známý mu přislíbil, že mu pomůže v Praze najít zaměstnání. Jiné problémy ve vlasti neměl. Svoji totožnost a státní příslušnost žalobce prokázal cestovním dokladem Republiky Uzbekistán. V rámci pohovoru za přítomnosti tlumočníka žalobce uvedl, že si obstaral

německé vízum proto, že to byla nejrychlejší a nejlevnější varianta. Do Německa ale neměl zájem cestovat. Německo pobyt cizincům neumožňuje. V minulosti tam žalobce nepobýval. Nikoho tam nezná. V ČR má známé a dva bratrance. V ČR se mu zalíbilo a chtěl by zde legálně pracovat. To jsou všechno důvody, pro které přicestoval právě do ČR. V Německu neměl v minulosti žádné problémy. Doslechl se, že Německo neuděluje mezinárodní ochranu státním příslušníkům Republiky Uzbekistán. To jsou všechno důvody, pro které by nemohl odcestovat do Německa. Na území EU se nenachází žádní blízcí příbuzní žalobce. Žalobce zde nemá žádné blízké sociální vazby. Bratranci pobývají v ČR na základě pracovních oprávnění (asi 2 a 5 roků), mají své rodiny, pročez žalobce bude v průběhu řízení o žádosti bydlet na jiném místě.

11. Žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení).
12. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
13. Čl. 8 dublinského nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žalobce je co by žadatel o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochrany. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobce aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepožádalo o mezinárodní ochranu současně nebo brzy po sobě několik rodinných příslušníků žalobce nebo svobodných nezletilých sourozenců, o jejichž žádostech by mělo řízení probíhat společně (aby uplatněním jednotlivých kritérií nedošlo k jejich oddělení). Na území členských států EU nepobývají žádní takoví rodinní příslušníci žalobce nebo svobodní nezletilí sourozenci.
14. Podle článku 12 odst. 2 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.
15. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na

základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 tohoto článku, dokud žadatel neopustil území členských států.

16. V případě žalobce bylo nezbytné aplikovat právě kritérium uvedené v článku 12 odst. 4 dublinského nařízení ve spojení s čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení, neboť z informací získaných v průběhu správního řízení a z informací uvedených v cestovním dokladu žalobce bylo zjištěno, že žalobce je držitelem víza č. X vydaného Spolkovou republikou Německo dne 6. 11. 2024 s možností jednoho vstupu a maximální délkou pobytu 11 dnů ode dne 20. 11. 2024 do dne 15. 12. 2024. Z uvedené je zřejmé, že žalobce přicestoval na německé vízum, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci. Žalobce dosud neopustil území členských států EU.
17. Na základě shora uvedených zjištění je tak příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Německo. Z tohoto důvodu žalovaný požádal dne 10. 1. 2025 Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR dne 6. 1. 2025. Dne 15. 1. 2025 obdržel správní orgán informaci o tom, že Německo uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
18. Žalovaný se dále správně zabýval skutečností, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V uvedené souvislosti žalovaný vycházel především z dokumentu Informace OAMP Německo, azylový systém ze dne 5. 12. 2024. Na podkladě shromážděných informací soud přisvědčil žalovanému, že v souladu s dublinským nařízením je Německo povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ze zajištěných podkladů vyplývá, že azylové řízení v Německu netrpí systematickými nedostatky a podmínky přijetí žadatelů jsou standardní. Bližší informace jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí a v předmětném dokumentu, jenž je součástí správního spisu.
19. Na úrovni EU (jejích výkonných orgánů, Soudního dvora EU, ESLP) nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Německa. Německo je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Německo ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Německo je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu členskými státy EU. Také skutečnost, že zde ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Žalobci tedy nehrozí v Německu nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Systém azylového řízení, včetně odvolacích postupů byl popsán v Informaci OAMP, Německo – azylový systém ze dne 5. 12. 2024. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě nijak nezpochybnil kvalitu

německého azylového řízení. Soud ani žalovaný ve správním řízení rovněž neshledali pochybnosti o kvalitě německého azylového řízení.

20. Žalobce v žalobě neuváděl žádné nedostatky azylového systému v Německu, z nichž by měl obavu. Pouze obecně uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo nic k jeho obavám z vycestování do Německa uvedeno, resp. k jeho obavám z pronásledování na území Německa. Tuto výtku však žalobce nijak nekonkretizoval, a tak není zřejmé, o jaké údajné obavy z vycestování do Německa, resp. z pronásledování v Německu by se mohlo jednat. Z provedeného pohovoru se žalobcem v průběhu správního řízení totiž vyplynulo, že v Německu neměl v minulosti žádné problémy, nikdy tam nepobýval a nikoho tam nezná. Pouze se doslechl, že Německo neuděluje mezinárodní ochranu státním příslušníkům Republiky Uzbekistán. O jakýchkoliv obavách z pronásledování v Německu se tedy žalobce nikdy nezmínil, a to ani později v průběhu správního řízení nebo soudního řízení. Žalovaný poskytl žalobci dostatečný prostor pro to, aby sdělil veškeré důvody, pro které by nemohl do Německa odcestovat. Ze sdělení žalobce pouze vyplývá, že se obává toho, že Německo neuděluje mezinárodní ochranu státním příslušníkům Uzbekistánu. To však nemůže být relevantním důvodem pro nepřemístění žalobce v souladu s dublinským nařízením. Jiné důvody, které by žalobci bránily ve vycestování do Německa, žalobce neuvedl. Pokud se pak žalobce v žalobě dovolával údajného opomenutí žalovaného v napadeném rozhodnutí, že nevypořádal údajné problémy v Německu, pak tyto nekonkretizoval v žalobě a ani nikdy předtím. Obsah žaloby žalobce omezil na blíže neupřesněná a nepodložená tvrzení o údajných pochybeních na straně žalovaného. K těmto obecným tvrzením se může správní soud vyjádřit opět jen v obecné rovině s tím, že shledává uváděné námitky nedůvodnými.
21. K žalobním výtkám týkajícím se nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, protože se žalovaný nijak nevyjadřoval k meritu podané žádosti a k obavám žalobce z vycestování do vlasti, soud uvádí, že úkolem žalovaného nebylo v napadeném rozhodnutí vypořádat důvodnost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, protože v souladu s dublinským nařízením je státem příslušným k jejímu posouzení právě Německo. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu tedy bude meritorně přezkoumána až v Německu, včetně obav žalobce z vycestování do vlasti. Z tohoto důvodu nelze označit odůvodnění napadeného rozhodnutí jako nedostatečné a nepřezkoumatelné, resp. postup žalovaného nelze označit za nezákonný. Žalobce nikdy neuvedl, a žalovaný či soud nikdy nezjistili, žádné konkrétní důvody, pro které by mělo být předpokládáno, že v rámci posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve státě k tomu příslušném, tj. v Německu, by mohl být žalobce jakkoliv zkrácen na svých právech. Míra konkrétnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě odpovídá míře konkrétnosti žalobcem sdělených obav.
22. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018-28, z nějž mimo jiné vyplývá, že v případě většiny členských zemí EU nelze říci, že by trpěly systémovými nedostatky, a proto stačí jen obecná úvaha. V případě tohoto státu platí zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy nad dodržováním lidských práv v jednotlivých členských státech EU. Uvedené závěry se žalobci v podané žalobě nepodařilo vyvrátit.
23. V uvedené souvislosti lze dále odkázat na rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 Azs 324/2016-38, v němž bylo mimo jiné uvedeno, že „tzv. *Dublinský systém stojí na*

předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (srov. bod 10 preambule Dublinského nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v EU lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. V konečném důsledku by neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti o mezinárodní ochranu bude rozhodovat ČR nebo Rakousko (či jakýkoliv jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum, což je zaručeno ve všech členských státech EU.“

24. V souvislosti s uplatněnými žalobními námitkami soud ještě poukazuje na to, že žalobce měl v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), možnost se ve správním řízení seznámit s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí. Žalobce se k tomuto úkonu dostavil, avšak do protokolu uvedl, že se s předloženými dokumenty nebude podrobně seznamovat a další podklady rozhodnutí nebude navrhopat ani dokládat. Závěrem uvedl, že by chtěl legálně zůstat v ČR. V zemi původu má problémy, o kterých již hovořil při pohovoru (dluhy), a proto se nemůže vrátit do vlasti. Žalobci byl dán ve správním řízení široký prostor pro uplatnění jeho práv, nicméně za celý průběh správního řízení (a ani v následném řízení soudním) žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, pro který by nemohl být přemístěn za účelem posouzení jeho žádosti do Německa.
25. Podle čl. 17 dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
26. Čl. 17 dublinského nařízení zakotvuje pouze diskreční oprávnění členského státu EU, na jehož použití není právní nárok. V této souvislosti žalovaný zjistil a hodnotil, že se žalobce nepotýká s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. K ČR nemá vybudovány žádné dlouhodobé vazby. V minulosti v ČR nepobýval. Proti azylovému řízení v Německu žalobce neuvedl žádné námitky, v zemi nikdy nepobýval. Neuvedl ani závažné důvody, pro které by nemohl do Německa odcestovat. Cestu do Německa žadateli zajistí správní orgán. Žalobce bude moci v Německu čerpat z přijímací pomoci a bude mu poskytnuto ubytování. Pobyť bratranců na území ČR není důvodem, který by zakládal domněnku o nezbytnosti převzetí odpovědnosti za vyřízení žádosti podle diskrečního oprávnění v případě takto mladého a zcela soběstačného člověka. Žalobce nesdílí s bratranci společnou domácnost a setrvává samostatně na jiném místě. Ve věci tak nebyl zcela po právu shledán důvod pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení.
27. Podle článku 18 dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen převzít žadatele, jenž podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti. V posuzované věci je tedy Německo povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zcela podle standardních postupů platných v EU.
28. Soud k věci uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, nezákonností a je věcně správné. Žalobcem uplatněné námitky nezpochybnilly závěry žalovaného. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobce dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měl

možnost žalobce seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění žalobce nenavrhoval.

29. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

30. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (jejich přiznání nepožadoval), proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

